

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CATHERINE BYBEE

Tee sinuni

Originaali tiitel:
Catherine Bybee
My Way to You
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev romaan on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutluse viljad või on neid kasutatud ilukirjanduslikult.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Stella Sägi
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2020 by Catherine Bybee. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E05396421
ISBN 978-9949-82-757-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Pühendan selle romaani Paul Melillole.
Sa ütlesid, et kõik saab korda... ja saigi.*

PROLOOG

Parker vaatas peeglist, pani ühe silma kinni ja joonistas laupiiirile veatu kassisilma. Ta lehvitas niiskele lainerile tuult, enne kui silma lahti tegi. Astus sammu tagasi ja pööras pead küljelt küljele, hindamaks oma oskusi.

Tema korterinaaber Suzzie seisis sealsamas ja püüdis endale nende tillukeses vannitoas ruumi leida. „Küll on kahju, et sa pead täna õhtul tööle minema; Marcus ütles, et sellest tuleb suvelõpupidu.“

Oli augusti lõpp ja sügissemester oli kestnud juba nädala. Kahekümne nelja aastane Parker oli veetnud Marcuse-taoliste inimestega rannal lõkke ümber aega rohkem kui loengutes ja tema vanematel oli mõõt täis saanud.

Parkeril oli üks aasta, et kool lõpetada ja kõrgharidus omandada. Kui ta jätab vahele paar tekiilast ergastatud päikeseloojangut ja palehigis rabab, on see täiesti tehtav. Ta käis tööl ainult laupäeviti ja pühapäeviti ja kuna nädalavahetusel andsid kliendid kõige rohkem jootraha, kavatses Parker tööle minna.

„Parker, sul on aeg täiskasvanuks saada. Me oleme isaga kannatlikud olnud, aga kõigel on piir.“ *„Ema ja isa istusid söögitoas teisel pool lauda ja Parkeril oli tunne, nagu oleks ta neile millegagi vahele jäänud.“*

Parkeri vanemad olid viiekümnendate eluaastate esimeses pooles... ja neid võis pidada vabamõtlejajaks. „Meil pole midagi selle vastu, kui sa tahad võtta paar aastat mõtlemaks, mida sa oma eluga peale tahad hakata. Kui sa kahekümmeselt kolledžisse läksid, toetasime sind hea

meelega. Aga nüüd on sellest möödas neli aastat ja sa ei võta õpinguid tõsiselt.“

„Asi on selles, et ma ei tea, mida teha tahan,“ vastas Parker.

Isa naeratas ja patsutas teiselt poolt lauda tema kätt. „Saime sellest aru juba siis, kui sa kolmandat korda eriala vahetasid. Me teame ka, et San Diego kolledž on pidutsejate kool, ja olime ka ise kunagi noored.“

Parker tahtis vastu öelda, et paljud üliõpilased vahetavad eriala ja ta ei pidutse üldse nii palju, kui vanemate vihjest välja võis lugeda, aga hoidis keele hammaste taga.

Ema ohkas raskelt ja vaatas talle otse silma. „Mallory sai sisse nelja ülikooli ja meil pole raha, et te saaksite mõlemad rohkem kui aasta ühel ajal kolledžis käia. Me eeldasime, et sul on kool läbi, kui Mallory edasi õppima läheb, ja ka Austinil on ülikoolini kolm aastat. Sa tead ju, kui palju meil eelmisel aastal enne Nana surma raha kulus.“

Vanaema oli elanud nende külaliskambris, kuni sai insuldi ja ema ei suutnud enam tema eest hoolitseda. Hooldekodukoht oli kallid.

Parker vaatas vanematekodus ringi – see oli suur rantšo-stiilis maja, mis asus viiel aakril Santa Clarita Valley jõukamas piirkonnas. See meenutas maaelu, ent asus Los Angelesest kõigest neljakümne minuti kaugusel. Parkeril oli kasvades olnud olemas kõik, mida ta vajab, ja lisaks hulk asju, mida ta oli tahtnud. Aga see ei tähendanud, et tema vanemad oleksid rahas supelnud. Lapsepõlves oli isa ikka nendega praganud, et nad tuleks ära kustutaksid, ja toitu polnud nad tohtinud kunagi raisata.

Viimaks otsustas Parker, et ei hakka vastu vaidlema. Vanematel oli õigus... tal oli aeg täiskasvanuks saada ja see tähendas, et tal tuli kolledž ära lõpetada ja endale päris töö leida.

Parker võttis huulepulgalt korgi pealt ja värvis huuled kolme õrna tõmbega. „Ütle Marcusele, et ma astun läbi, kui peaksin töölt varem ära saama.“

Ta lipsas Suzzie selja taha ja väljus vannitoast. Haaranud põlle ja juukseummi, viskas ta telefoni kotti ja ruttas korterist välja. San Diego oli sel aastal isegi augusti kohta ebaharilikult palav ja Parker lootis endamisi, et teda ei panda õhtuseks vahetuseks terrassile.

Ta ühendas telefoni audiojuhtmega ja sirvis lühikese sõidu ajal oma *playlist* i.

Telefon helises ja ekraanile ilmus tema õe nimi.

Parker vaigistas helina ja kuulas muusikat edasi.

Ta pani sisse tagurpidikäigu ja tagurdas oma parkimiskohalt välja.

Õde helistas uuesti.

Selmet õde teist korda eirata, võttis Parker kõne vastu ja hoidis jalga piduril. „Ma olen autos, teel tööle. Kas ma võin sulle hiljem tagasi helistada?“

„Parker!“ Mallory karjus hüsteeriliselt tema nime.

Parker tundis, kuidas kõik tema sees ühtäkki tardus.

„Mis lahti?“

„Asi on emas ja isas. Tule kohe koju.“

„Mis on juhtunud, Mallory?“

Õde hakkas nuuksuma ja paanika rebis kõik Parkeri ihurakud pooleks. „Oh jumal... Mis lahti? Mis juhtus?“

Kostis sahinat ja rääkima hakkas võõras hääl. „Tere, kas ma räägin Parkeriga?“

Pisarad tikkusid juba silmi. Kõik oli nagu aegluubis ja Parker ei saanud eelolevat kuidagi ära hoida. „Mis seal toimub?“

„Ma olen Henry Mayo haigla õde. Juhtunud on õnnetus.“

KAKS AASTAT HILJEM

ESIMENE PEATÜKK

„Me jääme hiljaks.“

„Usu mind. Ma teen seda juba kolmandat korda.“ Parker ootas kannatlikult, kuni nende aiavärv avanes, et nad välja lasta. „Me astume tillukesse ruumi, mis on täis sinu kooli noori, ja pole tähtis, mis kell sa kohale jõuad. Kui sa kohal oled, pannakse su nimi nimekirja ja siis tuleb sul oodata. See kellaaeg on täiesti mõttetu.“

Nad sõitsid värvast välja erateele, mida jagasid seitsmekümne naabriga. Parker keeras konditsioneerid põhja, lootes võidelda läbi akende sisse tungiva kolmekümne kraadise palavusega.

„Mulle ei meeldi hiljaks jääda.“

Parker heitis pilgu oma seitsmeteistaastasele vennale, kes vaatas aknast välja. Vend läks iga päevaga üha rohkem isa nägu.

„Sa oleksid võinud ka ise sõita,“ tuletas Parker talle meelde.

Vend kehtas õlgu.

Austinil oli kuu aja pärast algamas viimane keskkooliaasta ja teha oli vaja lõpuklassi portreepilt – sellest ka rutt tillukesse ruumi, mis oli täis vinnilise näoga noori, kes oma uue elu lävel seisid. Austin oleks muidugi võinud ka ise sõita, aga vend tahtis teda sinna. Parker ei asendanud küll ema, kuid ta oli Austini jaoks kohe järgmine valik.

Neist kolmest oli vanemate õnnetus mõjunud Austinile kõige raskemalt. Tema lein muutus mässuks, mis kestis pool aastat ja päädis sellega, et võimud oleks ta äärepealt kodust minema viinud. Parker tõrjus mälestused kõrvale ja keskendus sellele, mis tal parasjagu käsil oli.

„Kui mina sinna minema pidin, sundisin ema ennast tund aega varem kohale viima,“ ütles Parker, kui nad erateelt nende naabruskonda läbivale suurele tänavale keerasid. „Lõpuks pidime seal poolteist tundi ootama.“

„Ma loodan, et mul ei lähe nii kaua. Lubasin sõpradele, et kohtun nendega kella kahest In-N-Outis.“

Nad sõitsid kõnealuselt burgerikohast mööda ja jõudsid maanteele.

„Sa võid hiljaks jääda.“

„Mulle ei meeldi hiljaks jääda,“ pomises Austin juba teist korda.

Maanteele jõudes kiikas Parker tahavaatepeeglisse ja nägi selja taga taevast suitsupilve.

„Oh ei.“

Austin pööras end istmel. Parker oli juba reastunud ja uuris selja taha jäävat maastikku.

„See näib olevat väga lähedal.“

Parker keskendus maanteele. „Küllap keegi viskas sigareti aknast välja. Sitapead.“ Lõuna-Californias oli juba seitsmes põua-aasta. Mägedel oli tihe taimestik juba nii suures janus, et ei jaksanud enam vee järele kisendadaagi. „Ära muretse. Santa Ana tuuled ei puhu praegu.“

Neil oli olnud oma kodu ümbritsevates kanjonites maastikutulekahjudega küllalt kogemusi. Mõni põleng oli jõudnud nii lähedale, et võimud olid sulgenud peatäna, kuid alati oli tulekahju kustutatud enne, kui see oleks jõudnud majade ja valdusteni.

Austin pööras tagasi ja süvenes telefoni.

Nelikümmend minutit hiljem istus Parker venna kõrval ja kõlutas jalga. Fotograafid andsid pildistamiseks triiksärgi ja lipsu. Nende ümber istusid poisid, kelle ülakeha oli viisakais rõivais, kuigi neil olid jalas lühikesed püksid ja plätud. Tüdrukutel olid volangidega pluusid, mis andsid sama efekti.

Parker tegi sellest ajuvabast vaatepildist paar fotot, et hiljem Malloyle näidata. Tema telefon surises, kui öde talle sõnumi saatis. Kas te tulekahju nägite?

Me nägime seda, kui sõitma hakkasime. Kas see on lähedal? Parker tundis, kuidas tema süda ainuüksi selle küsimuse peale löögi vahele jättis.

Ma arvan, et see on Actonis. Te peate enne koju jõudma, kui nad tee kinni panevad.

Parker astus ateljeest välja ja lonkis läbi fuajee, mis oli teismelistest pungil, ning läks õue. Ta vaatas idakaarde ja nägi oma kohalt vaid suitsupilve. Samas olid nad Santa Clarita Valleyst miilide kaugusel.

Vaevalt see midagi hullu on. Parker sammus kärmelt ateljeesse tagasi. Austin istus endiselt pingil ja ootas oma korda.

Parker vaatas telefoniekraanilt kellaaega.

Minutid möödusid.

Ta tahtnuks kodus olla, juhuks kui tuli on lähedal. Kui kanjonitee viimati kinni pandi, ei lastud sealt kedagi neli päeva läbi. Tuli polnud tookord ohtlikult lähedale jõudnud, aga võimud olid palunud inimestel kodust evakueeruda. Ainult pooled elanikest lahkusid. Tol ajal olid tema vanemad veel elus olnud. Isa oli nende hobused treilerile ajanud ning käskinud emal loomad ja Parkeri koos õe ja vennaga kodukandist kaugemale viia. Isa oli koju jäänud. Ta oli lubanud, et lahkub niipea, kui asi hakkab halvaks minema.

Midagi polnud juhtunud. Polnud isegi tuhakihti. Nad polnud kolm ööd ja neli päeva koju tagasi pääsenud.

Viimaks hüüti Austini nime ja Parker ohkas teadmata, et oli hinge kinni hoidnud.

Ta naeratas vennale, kui too toolile istus ja kaamerale naeratas.

Ootamisaeg oli alati pikem kui sündmus ise, just nagu lõbustuspargi atraktsiooni järjekorras. Kui Austin kaamera eest pääses, kiirustas Parker teda tagant. „Mallory usub, et politsei võib kanjonitee kinni panna.“

„Tulekahju pärast?“

„Jah. Ta arvab, et see on Actonis.“

Vaikne kojusõit läks palju kiiremini kui oli läinud linnasõit. Väikesest suitsupahvakutest oli vähem kui tunniga saanud taevasse paksud pilved. Kui Parker sõitis läbi kohast, kuhu politseinikud tavaliselt teetõkke seadsid, hingas ta kergendatult.

Nad ronisid Austiniga autost välja ja ajasid pea kuklasse.

Mallory ootas neid sissesõidutee lõpus. „Mida sa arvad?“

Tulekahju oli lähedal.

Liiga lähedal.

„Tuul puhub vastassuunast. Kui taevas meie pea kohal poleks sinine, siis oleksin mures.“ Parkeri süda värises, kuid ta ei kavatsenudki seda õele ja vennale reeta.

„Mida me nüüd peale hakkame?“ küsis Austin.

„Sina ütled sõpradele, et ei lähe nendega burgerit sööma. Kui tee kinni pannakse, ei pääse sa enam koju. Ja kui me peame ära sõitma, tuleb meil toppida sinu auto asju nii täis, kui sinna vähegi mahub.“